

ÇİKOLATAÇA Konusur Konusun?

Cas Lester

GENÇ
T
TİMAS

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 28

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Merve Okçu
Çeviri | Dilara Baytekin
Kapak Tasarım | Kate Forrester
Kapak Uygulama | Sefer Koçan
İç Tasarım | Nur Kayaalp

4. Baskı | Nisan 2020
Raf | 10+ Roman Öykü

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-2992-1

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım
Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi Avcılar / İstanbul
Tel | (0212) 412 17 00 | **Sertifika No |** 44452

© Cas Lester, 2017
© 2018 Do you Speak Chocolate? orijinal adıyla Bonnier Publishing'in alt markası
Piccadilly Press (Londra) tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe hakları Akçalı
Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir.
Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

BİRİNCİ BÖLÜM

Etekler!

Nadima ile tanıştığım günü çok iyi hatırlıyorum. O gün üç abimi de okula giderken etek giymeye ikna ettiğim gündü. Evet, ciddiym.

Mevsimlerden yazdı ve aşırı sıcaktı, herkes uzun siyah pantolonlar içinde terleyip duruyordu. Bu yüzden eşofman giyme kampanyasını başlattım ve bütün okula kampanyayı imzalattırmak istiyordum. Kampanyayı beden eğitimi dersi için giydiğim eşofmanı giyerek başlatıyordum ve arkadaşım Lily'den de eşofman giymesini istedim, o da bunu kabul etti. Sonra gidip arkadaşı Kara'ya bunu anlattı ve Kara ona böyle bir şey yapmamasını, başının belaya girebileceğini söyledi. Böylece önceki gece, tam da son dakikada Lily bana mesaj attı.

Üzgünüm Jaz. Yarın okula gelirken eşofman giymeyeceğim. Öptüm Lil

Şaka mı bu? Teşekkürler Lil. Lily bana böyle bir şey yapmazdı, ama sanırım Kara o koca burnunu bu işe sokmuştu.

Böyle olunca abilerime etek giydirmek gibi parlak bir fikir aklıma geldi. Bunun komik olacağını düşündüler. Ben de öyle düşündüm. En azından o an için iyi bir fikirmiş gibi geldi.

O sabah, okulda annemizin arabasından inerken herkes parmağıyla bizi gösterip gülüyordu. Dürüst olmak gerekirse abilerim gülünç gözüküyordu! Etekler hiç de onlara göre değildi, bunu kaldıracak ne bacakları ne de ayakkabıları vardı!

“Ölmek istiyorum, ŞİMDİ,” diye sızlandı Dan eteğini çekiştirerek.

“Üstümü değiştirmek için hemen tuvalete gideceğim,” dedi Gus.

Teknik olarak Gus en küçük abimdi ama en iri yarı olan da oydu. Yedinci sınıftaydı ama şimdiden dokuzuncu sınıfta olan Dan kadar uzundu.

Matt en büyük abimdi, liseye gidiyordu. Arabadan indimiz yerde bana bakarak dikildi ve “Gülünç gözüküyorum,” diye söylendi.

Haklıydı. 1.88 boyundaydı ve eteği bacaklarını zar zor kapatıyordu.

“Biraz cesur ol, abi!” diyerek güldüm ve sırtına vurdum. Sonra okula girdik ve girer girmez müdireyle karşılaştık.

Bayan C anında “okul formasını giymediğimiz” için bizimle konuşmaya başladı.

“Evet giyiyoruz!” diye karşı çıktım. “Bu benim beden eğitimi eşofmanım, abilerim de okul eteğini giyiyor!”

“Erkekler okul forması olarak etek değil, pantolon giyiyor,” dedi.

“Erkeklerin etek giyemeyeceğiyle ilgili bir kural var mı?” diye onu sıkıştırdım.

“Yani, hayır,” diye kabul etti. “Öyle bir kural yok.”

“İyi o zaman!” diye sertçe cevap verdim. Bana gözlüklerinin üzerinden bir bakış fırlattı.

“Jaz Watson, okul kurallarını kaç kere hiçe saydığını hatırlamıyorum bile ve daha beşinci sınıftasın. Guinness Rekorlar Kitabı’na falan mı girmeye çalışıyorsun?”

“Hayır efendim! Zaten saçma olan kuralları çiğniyorum.”

Bayan C bir kaşını kaldırdı. Matt beni dürttü ve Gus ayağıma bastı.

Bayan C, “Böyle gidersen okuldan sonra cezalı olacaksın,” diyerek beni uyardı.

“Gerçekten mi?” diye karşı çıktım.

“Evet, gerçekten,” dedi. Sonra eşyalarımızı kayıp eşya kutusundaki giysilerle değiştirtip bize her zamanki okul formamızı giydirtti. Bana nerdeyse on beş cm kısa gelen kokuşmuş bir pantolon denk geldi. Pantolon iğrenç görünüyordu, kokusu daha da kötüydü ve onu giydiğimde çok aptal gözüküyordum.

Yoklama sınıfımıza girer girmez Kara kahkaha attı.

“Üstündeki şey de ne öyle?”

Tabii ki herkes dik dik bana baktı.

Alaycı bir şekilde “Balo elbisem,” diye cevap verdim. Sınıfın geri kalanı cevabıma bayağı güldü.

Kara tamamen masum görünmeye çalışarak “Ama eşofman giyeceksin sanıyordum?” dedi.

“Giymiştim ama Bayan C eşofmanımı değiştirtti.”

Kara Lily’e döndü. “Sana Jaz’ın başının belaya gireceğini söylemiştim.”

Lily yüzünü buruşturdu. Kara ve Lily masalarında Chloe ve Elly ile oturuyorlardı.

“Aslına bakılırsa, başım belaya girmedi,” dedim kısmen de olsa dürüstçe.

Bayan C’nin bana ceza verebileceğini söylediğimden bahsetmemiştim. Zaten umurumda da değildi. Bunu yapmamın iyi bir sebebi vardı.

Yanlarındaki masadaki yerime geçerken çantamı yere koydum. “Aslında Bayan C bana Guinness Rekorlar Kitabı’na girmeye çalışıp çalışmadığımı sordu.”

“Öyle mi?” diyerek iç çekti Chloe. “Bu çok havalı olurdu!”

Chloe gerçekten de her şeye inanıyordu.

“Hayır, seni şapşal!” diyerek güldüm.

“Peki, neden eşofman giymiştin?” diye sordu Elly.

“Bir kampanya başlatıyor, böylece herkes eşofman giyebilecek,” diye açıkladı Lily.

“Harika!” dedi Ryan. “Ben bu kampanyayı imzalarım!”

“Ben de,” diye başıyla onayladı Liam. Ryan ve Liam sınıfın komedyenleriydi ve benim masamda oturuyorlardı, bu da oldukça eğlenceli oluyordu. Kampanya için hazırladığım imza

kâğıdını çıkardım ve kâğıda imzalarını attılar. Vay be, diye düşündüm, iki koca imza.

Doğrudan Lily'e bakarak "Aslında bugün eşofman giyen tek kişi ben olmayacaktım," dedim.

Yüzü düştü, bu pek de umurumda değildi.

Kara "Lily'i rahat bırak!" diyerek beni tersledi. "Herkesin istediğin şeyi yapmasını bekleyemezsin."

Bunu Kara'dan duymak çok gülünçtü, tam da öyle olduğunu söyleyecektim ki o sırada sınıf öğretmenimiz Bayan W içeri girdi. Kara yoklamanın çoğunu Lily'e bir şeyler fısıldayarak ve bana hızlı ve kısa bakışlar atarak geçirdi, sanırım benim hakkımda konuşuyordu.

İşte bu gerçekten harika.

İkinci Bölüm

İngilizce Dersi

Yoklamadan sonra iki saat üst üste İngilizce vardı. İngilizceden nefret ediyorum. İki saat İngilizceden iki kat daha nefret ediyorum.

Annem benden İngilizceyi “her türlü engeli aşmadaki muhteşem yeteneğimle üstesinden gelebileceğim bir zorluk” olarak düşünmemi söylüyor. Öğretmeni sevsem İngilizceyi “her türlü engeli aşmadaki muhteşem yeteneğimle üstesinden gelebileceğim bir zorluk” olarak memnuniyetle düşünürdüm. Bence Bay Y İngilizce derslerinin “aşağılanmanın sebep olduğu yavaş bir ölüm” olması gerektiğini düşünüyor.

Her zaman sınıfın geri kalanına sesli okuması için disleksik çocuklardan birini seçer. Genellikle beni. Neden? NEDEN? Ben oldukça disleksiğim. Zaten sesli okumak isteyen BİR SÜRÜ çocuk var. Başta tüm o ilgi meraklıları olmak üzere. Kara mesela. Niye beni seçiyor ki?

Sonra da bütün sınıfa bir soru sorar ve soruyu yanıtlamam için beni seçer, elimi kaldırmam bile. Neden cevabı GERÇEKTEN bildiği ortada olan, ellerini havada çılgınca sallayan

çocuklardan birini seçmez ki? Cevabı bilmediği açıkça belli olan birine soru sormanın anlamı nedir?

Kendimi her zamanki aşağılanmaya hazırlayarak, Bay Y ödevlerimizi geri verirken yerimde oturdum. Kitabımı hızlıca açtım. Ödevim her zamanki gibi parlak kırmızı çarpılarla, eğri çizgilerle ve üzgün suratlarla kaplıydı.

Gerçekten de öğretmenlerin emoji kullanmalarını yasaklayan bir kanun olmalıydı. Öğretmenlerin modaya uymaya çalışması çok komik. AYRICA kâğıdımın en altına büyük harflerle “yazım kurallarına dikkat et” yazmış. Sözcüklerin doğru yazılışını baştan bilmiyorsam “yazım kurallarına” nasıl “dikkat edeceğim”?

Neyse, yazım kuralları daha az umurumda olamazdı herhâlde.

a) Bütün bilgisayarlarda yazım denetimi var

b) İngilizcedeki yazım kuralları çok SAÇMA. “Road” sözcüğü nasıl hem “rode”, hem “rowed” hem de “road” olarak yazılabilir?

c) Yazım hatası yapmak iyi bir şeye yol açabilir. Biri bilimsel bir deneyde sonuçları “kontrol edin” yerine sonuçların “tadına bakın” yazdığı için yapay tatlandırıcıların icat edildiğini biliyorum.

Yani biri yazım hatası yapmasaydı o parlak bilimsel keşif hiçbir zaman yapılamayacaktı ve dünyada diyet kola diye bir şey olmayacaktı, öyle değil mi?

Bay Y çalışma kâğıtlarını dağıtmaya başlamıştı bile. “Bugün ikna edici yazma becerileri üzerinde çalışacağız. İyi bir ikna edici yazıda, en az üç tane iyi görüş olmalı,” dedi.

Neden üç? diye düşündüm. Bir tane iyi görüş yetmiyor mu? Bu arada kim öyle olması gerektiğini söylüyor?

Bay Y hâlâ konuşuyordu. “Yatağa gitme vaktinizi neden kendinizin belirlemesi gerektiği üzerine üç sebep belirlemenizi, bunları maddeler hâlinde yazmanızı, en sonda da görüşlerinizi yazmanızı istiyorum.”

Onu takip etmekte zorlanıyordum. Bunun sebebi kısmen tek seferde çok fazla talimat almak konusunda çok iyi olmamamdı, ama daha çok kafamın başka bir yerde olmasıydı. Az önce Lily’e kötü davrandığım için endişeliydim. Bu yüzden Bay Y arkasını döner dönmez çalışma kitabımdan küçük bir parça yırttım ve Lily’e bir not yazdım.

Lil üzgünüm Öptüm T

Notu ona uzatmak için eğildim ama Lily notu aldığı anda Bay Y bizi gördü. “Jaz Watson!” diye çıkıştı, “İşinin başına dön! Bu sınıfta İngilizceye en çok asılması gereken kişi sensin. Ayrıca başkalarının dikkatini dağıtmayı da...” Sınıfın kapısı açıldığında ve Bayan C bizi bundan kurtardığında İngilizcenin HEPİMİZİN geleceği için ne kadar önemli olduğuyla ilgili bağırıp çağırmaya başlamak üzereydi. Bayan C yanında okulumuzun formasını giyen ve formayla uyumlu mavi bir başörtüsü takmış bir kızı getirmişti.

Üçüncü Bölüm

Nadima

“Günaydın 5-R,” dedi Bayan C. “Bu Nadima. Kısa bir süredir Birleşik Krallık’ta ve pek İngilizce bilmiyor. Ancak ona yardımcı olacağınız ve dostça yaklaşacağınız konusunda hepinize güvenebileceğimi biliyorum.”

Bayan C, Bay Y ile biraz konuştuktan sonra Nadima kaçıp gideceği için endişeliymişcesine kapıyı kapatarak sınıftan çıktı. Nadima böyle bir şey yapsa ona hak verirdim çünkü sınıftaki herkes ona sanki bu dünyadan değilmiş gibi dik dik bakıyordu. Çok korkunç değil mi? Dürüst olmak gerekirse bunun tek sebebi yeni gelen öğrenci olmasıydı. Ama o kapının girişinde durmuş, sınıftakilerin bakışlarına cesur bir şekilde karşılık veriyordu. Onunla göz göze gelmeyi başardığımda ona kocaman, dostane bir gülücük attım. Bu harikaydı. O da bana gülerken bütün yüzü aydınlanmıştı. Sonra yanımdaki yer boş olduğu için ona yanıma gelip oturması için işaret ettim. Geldi ve bana gülümsemeye devam ederken yavaşça sandalyeye oturdu. “Merhaba, ben Jaz,” dedim.

O da “Ben Nadima. Merhaba,” dedi. Ama oldukça ağır bir aksanla konuşuyordu, daha çok şöyle söyledi: “Ban Nadiima. Merrrhaba.”

Garip olan şey ise, onun hakkında veya nasıl biri olduğuyla ilgili hiçbir şey bilmememe rağmen onda onu hemen sevmemi sağlayan bir şey vardı. Sanırım bu cesaretiydi. Kendisini savunabilen bir kişi olduğunu anlayabiliyordunuz.

Birinin yanında oturmak harikaydı, benim için değişiklik olmuştu. Yanımdaki sıra bütün dönem boyunca neredeyse her ders boştu. Lily, ilkokulda en yakın arkadaşım ve eskiden benim yanımda oturuyordu. Ama geçen dönem Kara’nın yanında oturmaya başladı. Lily ve ben hâlâ arkadaşız ve daha birçok arkadaşım var; mesela Chloe ve Elly. Gerçekten büyük bir arkadaş grubuyuz. O yüzden her şey iyi olmalı. İyi de gözüküyor, tabii Kara ile tanışır tanışmaz birbirimizden nefret etmemiz dışında. Size katlanamayan biriyle arkadaş olan birinin arkadaş olmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz.

Her neyse, Bay Y bize yaklaştı ve Nadima’ya yatma saatimizi seçmemizle ilgili çalışma kağıdını verdi. Sonra da bana Nadima’ya yardımcı olmamı söyledi.

Ben mi!

Gerçekten mi?

HAHAHA

Muhtemelen dünyada herhangi birine İngilizce konusunda yardımcı olacak en son kişi benim!

Elimden gelenin en iyisini yaparak, yavaşça ve anlaşılır bir şekilde ne yapmamız gerektiğini anlatmaya çalıştım. Nadima kibar bir şekilde kafasını salladı. Ancak söylediklerimin bir kelimesini bile anladığını sanmıyorum. Garip bir şekilde, bundan dolayı pek endişeli de gözüküyordu. Belki de bu duruma alışkındı. Teneffüs zili çaldığında hafifçe omuz silkti ve gülümsedi, sonra eşyalarımızı topladık.

Herkes sınıftan çıkarken Bay Y “İkna edici yazınızı ev ödeviniz olarak bitirebilirsiniz!” diye seslendi.

Dördüncü Bölüm

Çikolata Konuşur Musun?

Dışarıda, kantine giden basamaklarda, herkes *Ferrero Rocher* çikolatasının içindeki küçük fındık parçaları gibi Nadima'nın etrafında toplanmıştı. Bu kısmen onu sıcak bir şekilde karşılamak içindi, ama daha çok olabilecekleri kaçırmamak için oradaydılar.

Kara hemen oraya gitmişti.

“Merhaba! Ben Kara,” dedi, saçını savurarak ve başrolü kapmaya çalışarak, “Nerelisin?”

Nadima gülümsedi ve özür dilercesine omuz silkti.

“Seni anladığımı sanmıyorum,” dedim.

Kara bana aptalmışım gibi baktı. “Hadi ya,” dedi. Bu sefer sorusunu daha yavaş ve -buraya dikkat- daha yüksek sesle tekrar etti!

“Sağır olduğunu sanmıyorum,” dedim ifadesiz bir şekilde.

Kara beni duymazdan geldi ve devam etti. “İngilizce biliyor musun?”

Fakat Nadima cevap bile veremedi Chloe, “Ne zamandır İngiltere’desin?” diye sordu.

Ve Elly “Buraya nereden geldin?” diye sordu.

Lily ise “Şimdi nerde yaşıyorsun?” dedi.

Nadima’yı soru yağmuruna tuttular. Bu çok saçmaydı! Nadima sürekli gülüyordu ve kafasını sallıyordu. Ama artık biraz kafası karışmış gibi gözüküyordu.

“Yeter ama!” diye bağırdım. “Kıza bir rahat verin. Söylediklerinizden hiçbir şey anlamadığı ortada.”

“İngilizce konuşamadığını düşünmen ırkçı bir kere!” dedi Kara.

“Hayır değil!” dedim sinirli bir şekilde.

“Jaz ırkçı bir şey söylemedi.” dedi Lily sakın bir şekilde.

“Bayan C, Nadima’nın pek İngilizce bilmediğini söyledi!” dedim.

Adını söylediğimde Nadima bana baktı. Birden utandım, Nadima sanki yanımızda değilmiş gibi onun hakkında konuşuyorduk.

O sırada Ryan ve Liam çıldırmış gibi zıplamaya ve ikisi de çimin üstüne düşene kadar birbirlerinin üstüne çıkmaya başladılar. Çimde yuvarlanıp güreştiler. Bunu Nadima’nın dikkatini çekmek için yaptıkları belliydi. Nadima bize sırtıttı ve gözlerini devirdi.

“Ne kadar da olgunsunuz,” dedim erkeklere. Sonra Nadima’ya baktım ve “Erkekler işte!” dedim.

“Evet, erkekler işte!” diye birebir aynı tonda fakat değişik aksanıyla tekrar etti. Herkes gülmekten katılıyordu ve Nadima bana gülümsedi. Ryan ve Liam aptallar gibi sırtarak yerde yatıyordu.

“Bir dakika! Aklıma çok iyi bir fikir geldi!” dedi Kara. Arka cebinden telefonunu hızlıca çıkardı. “Google Çeviri’yi kullanabiliriz!”

“İyi fikir,” diye bağırdı Lily, kendi telefonunu çıkararak.

“Evet!” diye bağırdı Chloe ve Elly telefonlarını çıkararak. Ben ilgilenmedim. Açıkçası, Ben+ Google Çeviri mi? İngilizce okurken yeterince zorlanıyorum zaten, teşekkürler.

Kara’nın “çok iyi” fikri tam anlamıyla başarısız oldu. Başarısız olmasına sevindiğimden değil, sadece söylüyorum. Planındaki temel kusur Nadima’nın hangi ülkeden geldiğini bilmememizdi. Ona sormaya çalıştığımızda da bizi anlamamıştı.

“Dillerin olduğu listenin başından başlayıp aşağı doğru sıradan gidelim,” dedi Kara. İlk sıradakini okudu. “Afrika Dili.”

“Afrika’da konuşulan dil bu mu?” diye sordu Chloe.

“Öyle olmalı,” diye omuz silkti Elly. Lily’e baktım ve utançtan sessizce elimle yüzümü kapattım. Lily gülüşünü bastırdı. Ona eşofman giyme konusunda önceden söylediğim şey hakkında kendimi hâlâ kötü hissediyordum. Özür dilemek istiyordum ama yapamıyordum. Kara’nın ve diğer herkesin yanında bunu yapamazdım.

Bu sırada, Chloe telefonundan dil listesinde aşağılara doğru ilerliyordu. “Aman Tanrım! Burada yüzlerce dil var!”